

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Fædrene-Aaret. Dannekvad til Hans Majestæt Kong Frederik den Siette

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Fædrene-Aaret. Dannekvad til Hans Majestæt Kong Frederik den Siette", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1815_249-intro-shoot-idm73.pdf (tilgået 23. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Fredsslutning i Kiel

I oktober 1807 indgik Danmark en forsvarsalliance med Frankrig og opgav dermed sin neutralitet i Napoleonskrigene. Efter det britiske bombardement af København og beslaglæggelsen af flåden i 1807 valgte den danske stat side til fordel for Frankrig. Det skete ikke mindst af frygt for, at Napoleon 1. ellers ville udnytte landets svaghed til at invadere hertugdømmerne og Jylland, og at Sverige ville besætte Sjælland. Gennem alliancen indgået med Frankrig i 1807 blev Danmark tvunget i krig mod Sverige. I 1809 erobrede Rusland Finland fra Sverige. Den senere konge Karl 14. Johan kom dog hurtig på god fod med Rusland, som støttede det svenske krav om, at Danmark skulle afstå Norge til Sverige. Dette ville kompensere Sverige for tabet af Finland. Gennem hele krigen afviste Frederik 6. konsekvent de svenske forsøg på at bemægtige sig Norge, ligesom han afviste at bryde alliancen med Frankrig. Under indtryk af truslen om svensk-russisk invasion af hertugdømmerne Slesvig og Holsten i slutningen af 1813 måtte han i begyndelsen af 1814 til slut nødtvungent acceptere fredsforhandlinger med Sverige og Storbritannien. I 1813 blev Sveriges krav støttet af de allierede stormagter Østrig, Rusland, Preussen og England. Frederik 6. havde derfor ikke noget andet valg. Forhandlingerne førte den 14. januar 1814 til en fredsaftale i Kiel, der indebar, at Danmark måtte afstå Norge.

Da meldingen om Kielerfreden nåede til Norge i slutningen af januar 1814, gav det anledning til et norsk forsøg på at opnå selvstændighed. Dette ledte frem til Eidsvollforfatningen, der blev underskrevet 17. maj, og den danske prins Christian Frederik blev valgt til norsk konge. Kort tid efter angreb svenske tropper Norge, der endelig i august 1814 indtrådte i unionen med Sverige. Norges forgæves forsøg på at opnå selvstændighed kastede mistanke på Danmarks rolle i oprøret, ligesom det skabte usikkerhed vedrørende Kielerfredens holdbarhed. Dette var en af mange bevæggrunde til, at Frederik 6. fandt det nødvendigt selv at tage til Wien. Han ville forsøge at påvirke stormagterne i gunstig retning til fordel for Danmark og sikre, at der ikke blev røkket ved de stormagtsgarantier, som var blevet stillet ved freden i Kiel. Desuden kunne deltagelsen forsvares formelt, siden han også var holstensk landsherre, og en ny ordning af Tyskland stod på kongressens dagsorden.